

הצלב האדום האדום הזה

ברגע של עייפות וחולשה מכרנו את הסמל הלאומי שלנו, והסכמנו להחליף אותו במעוין ריק מתוכן תמורת נזיד לא סמיך במיוחד

ולאומיות לא חשובה – אלא אם כן מדובר כמובן בזו של הפלשתנים, שחובה לאפשר להם להגדיר את עצמם בצורה לאומית, ריי בונית וטריטוריאליית. אבל כנראה שסמלים עדיין חשובים לשאר העולם, אחרת הם לא היו מתעקשים שלא לקבל אותנו כמשך כל כך הרבה שנים בגלל הסמל.

אין בושה, אין זהות

וכך אנחנו ממשיכים לרמות את עצמנו, והקורבן היחיד הוא הסמל עצמו. הסמל החדש של הארגון הבינלאומי מהווה אילור סטרציה ממשית למציאותנו הלאומית, ההופכת וירטואלית ומרוקנת מתוכן יותר ויותר מיום ליום. העלבון האמיתי הוא לא רק על כך שאיבדנו את הכושה ואת הגאווה הלאומית הבסיסית ביותר, לא רק על כך שכבר למעלה משבועיים מושפל הסמל שלנו ומבוזה ואין מוחה, אלא על כך שדובי רינו מתגאים בסוף סוף התקבלנו לארגון הבינלאומי, ובתמורה היינו צריכים לוותר "רק" על דבר אחד קטן: על הזהות שלנו.

נראה כי מתקיימים בנו דברי חכמים "אין בשר המת מרגיש באזמל". הפסקנו לחוש את הרגשות הלאומיים הבסיסיים ביותר. אנחנו אולי חכמים כאנשים פרטיים, אבל שוטים מבחינה לאומית. אובדן החרושים הלאומיים הבריאים הוא כנראה ההסיכור לכך שאנחנו נוטלים על עצמנו סיכונים ששום עם אחר לא היה נוטל על עצמו, ולא מתוך אומץ אלא מתוך אייולת וקהות חרושים, מתוך הפקרות ורשלנות.

ובכל זאת, לוחש לי המגן דוד שנמחק, עדיין אין מקום לייאוש. ככה אנחנו כל פעם – נראים כאילו אבדה תקוותנו, כאילו נגזרנו מארץ החיים – עד שלפתע אנחנו מתעוררים בכוחות חיים אדירים המרימים אותנו משאל תחתיות אל גובהי מרומים.

אין מקום לייאוש, הוא אומר, כי אני הייתי הטלאי על בגדו של פליטים שהובלו להשמדה בקרונות משא של בהמות אבל הצליחו לשרוד, וכעבור שלוש שנים בלבד הייתי רקום על הרגל שבו עטפו את ארונם לאחר שלחמו כמו אריות על תקומתנו המחודשת. הקצתם מתרדמת הלילה הארוכה שדמתה יד תר למיתה, ומול עולם משתומם שכבר הסתיד אתכם מזמן הכרוזתם: אנחנו כאן, אנחנו עם. גם היום אתם נראים קצת רדומים, וברגע של עייפות מכרתם אותי. אבל בניגוד לשת הלילה הארוכה, הפעם זוהי שינה קצרה וחולשת, ומחר יהיה יום חדש. ●

כבר 55 שנה שארגון הצלב האדום הבינלאומי – אותו ארגון "ניטרלי" שסירב להיגיש סיוע ליהודים בשואה – מסרב לקבל את ישראל לשרותיו. הם דווקא נורא רצו, אבל הסמל, הסמל. עם הסדר האדום שנוצר על ידי הטורקים והתפשט לשאר המדינות המוסלמיות לא היתה להם בעיה. הם אפילו קיבלו את סמל האריה והשמש האדומים, ששימש את איראן בתקופת שלטונו של השאה. אבל עם המגן דוד היתה לארגון בעיה קשה. קשה להם, לגויים, לאחר כל מה שהעם היהודי עולל להם – אינקוויזיציה, פרעות, שואה, מלחמות. בכל זאת, אלפיים שנות תוקפנות יהודית הותירו בהם אי אלו משקעים.

במשך 55 שנה לא ויתרה ישראל על המגן דוד, כי ידעה שהוא מסמל את כבודו הלאומי. אבל עכשיו, ברוח ישראל המתנתקת, החליטה למכור אותו והסכימה להחליף פו סמל הבינלאומי של ארגון הצלב האדום – מעוין אדום – בעבור נזיד תקציביים שאפילו אינו סמיך במיוחד.

כדרכנו ברגעי התרפסות והתנערות, אני

יש אומרים שסמלים ממלא
אינם חשובים; אם הם היו אכן
כה שוליים, לא היו הגויים
מתעקשים שלא לקבל אותנו
במשך כל כך הרבה שנים עד
שנשנה את הסמל

חנו מנסים לעשות רציונליזציה ולהחליק את העניין. כך, למשל, מתנחמים אחדים בעובי דה שניתן לצייר את המגן דוד בתוך המעוין; הם רק שוכחים לספר שהדבר מותר בישראל בלבד, בעוד שהסמל הבינלאומי, הרשמי והיחיד, יישאר מעוין ריק. אנחנו מחביאים את הסמל הלאומי שלנו כאילו היה פילגש שמותר להתחזק בשקט בבית, אבל חלילה לצאת איתה לרחוב. אחרים נזכרו פתאום שהמגן דוד הוא "יבוא מן המזרח העתיק, וטוענים שממילא אין לנו כל קשר עמוק ואימיתי אליו. נו, באמת. אם הסמל הזה היה מסופיק יהודי בשביל הנאצים, הוא צריך להיות מסופיק טוב גם בשבילנו. אחרי הכל, לא סתם החלטנו לעטר בו את דגלנו.

לדעת אחרים, סמלים ממילא אינם חשובים. בטח שלא. כמו שארץ לא חשובה